

(המשך מעמוד 71)

עמד לתפקיד של שרת-רבות, אבל אז הפסיד המערך את השילטון לליכוד. ליבני הפסיד פעמיים: גם את רשות השידור וגם את האפשרות להיות שר. אפשר לפגוש אותו בכל יום שישי ב"כסית". הוא בא לשם מפתח-תיקוה, וזה לא משוט, בהתחשב בעומס התנועה של יום שישי בצהריים. קעת הוא אומר שנשבר לו, הוא חוברתו עוברים לי "דבוש", שעל חוף הים בהרצליה. הוא אוהב חברה, ומסיבות, וכמעט תמיד ניתן לפגוש בו באירועים למיניהם. על פניו נסוכה ארשת משועממת ומיכ-טרת תקועה בין שיניים.

בגלי צה"ל העריצו אותו, ברשות השידור לא. היו לו יכוחים אינסופיים עם ארנון צוקרמן, שהיה בזמנו מנהל הטלוויזיה ונערץ על עובדיה הבכירים.

מה שידרה התחנה ? בעיקר מוסיקה קלה ויומן צבאי. שכלל מיסדרי סיום ואירועים בצבא. הצבא לא איפשר או נושאים צבאיים אמיתיים. היו גם מעט תוכניות אורחיות.

האם התחנה היתה פופו-רית ? אני חושב שהיא לא נחשבה. כמעט כל שנה היו הצעות לסגור אותה. הייתי אז עורך במחנה, ולכן שמעתי את ההתייע-צויות בנוגע לסגירת התחנה. בין השאר, אחת התוצאות מאימת-הסגירה היתה, שי-מפקדי-התחנה החליטו לשמור על פרופיל נמוך. ההנהגה היתה, שאם התחנה תעלה מעט כסף, אף אחד לא ישים לב שהיא קיימת.

הקציב התחנה, כשאני קיבלתי אותה. היה בערך 80 אלף לירות. הכפילי את זה בהזאם לאינפלציה. תגיעי אולי למיליון

שעת-שידור. אני הייתי מחליט על דעת עצמי. מבצע, ורק אז מביא לידיעת ה-רמטכ"ל. אם הייתי מחכה שיחליטו, לא הייתי מגיע רחוק.

עברתי בשיטת ספיר: עוד עז עוד בית. הייתי מכין את הרקע, את הסניקה, וכשה-היה קרוב לשידור, הייתי מביא לידיעת הצבא. כמעט תמיד אמרו לי: לא בא בחשבון, אמרתי להם: לא רוצה אף פרוטה, רק תנו לי לשדר. אחרי שנתנו לי לשדר, השגתי את הכסף, ולא בדרכים המקובלות. איך? הרי הצבא הוא גוף הירארכי, מאוד מאורגן ומסודר ? זה נכון. אם הייתי הולך בדרך המקובלת או היה צריך להתקיים דיון אצל הרמטכ"ל ואז היו מכינים נייר-עבודה, תקציב כות אדם, מיבצעים, זו הדרך המקובלת להשגת כסף.

אבל אני גיליתי דרכים אחדות. יש דרגים מתחת לרמטכ"ל כמו, למשל, יוע-צים של הצבא. הצלחתי לגרום ליועצים שהיו בזמני, נחמיה קיץ וחפץ, שיגלו סימ-פטיה לגל"צ. וינהגו לפנים משורת-הדין. הם הרי עסקו בדברים כליכך יבשים, בשום דבר שקרוב אל הנצח. כשהם היו שותפים לאווירת היצירה של גלי צה"ל, היתה להם תחושה שהם שותפים למשהו שישר, עשיתי להם את המוות, והם נתנו לי את הכסף, ביני ובינם — אפילו בלי ידיעתו של קצין-חינוך-ראשי.

כיצד הצלחת להתמודד עם בעיות פוליטיות במיסגרת שיש תחנה צבאית, כיצד הצלחת לכו-וד את התחנה מהשפעה פוליטית זו או אחרת ?

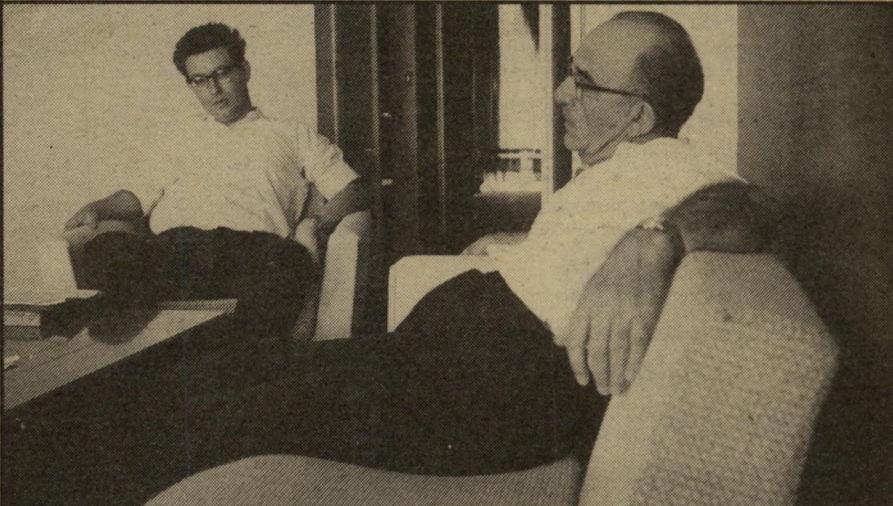
חשבתי שגל"צ צריכה לשמור על אי-פוליטיות, ואני חשבתי שאפוליטיות פירו-שה לא להפסיק לעסוק בפוליטיקה, אלא לתת ביטוי לכל השקפות הפוליטיות בארץ. אך להקפיד שלא יהיה קו פוליטי, שלא ידעו מה חושב המפקד או המגיש. היה חשוב לי מאוד שתיווצר תחושה של גוף יוצר, וזה לא תמיד פשוט בתוך כלי-תרבות, שהוא גם כלי מינהלי, ליצור אווירה שאין בה מילחמות-כוח. ברשות השידור, שבה הייתי חמש שנים, הקדשנו

אילו הייתי מפקד גל"צ, הייתי מכנס את קוד והראובני. הדבר שהם עשו הוא חמור מאין כמוהו, מעשה שלא ייעשה

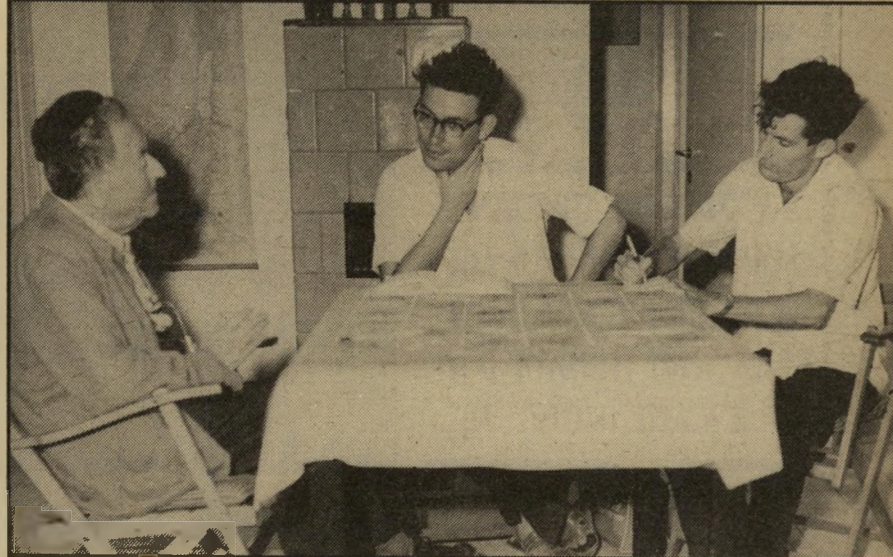
הרבה מאוד כוח למלחמות זה בזה. בגל"צ לא היה דבר כזה, התחנה היתה דינאמית, צעירה, חדשנית. קיבלתי לעבודה לא על פי איי-קיו. בי-עצמי ערכתי ראיון אישי לכל אחד מהעו-בים. קיבלתי לעבודה את צביקה שפירא, אילון שלו, מיכאל הנדלזלץ. גרעון סאמט, יצחק ברנר, משה נתן, שמת בינתיים — חברים טובים אחד-אחד. כולם תלמידים שלי.

בחתי בהם לפי סוג האישיות, לפי הדחף המיקצועי שאחה מרגיש באופן אינסטנ-טיבי כי הוא קיים באדם, ולפי מידתן מעשי בעבודה. לא הפרעתי לי אם אחדים מהם סבלו ממשוה מופרע באישיותם. כושר ההמצאה של כל אחד מהם היה חשוב הרבה יותר מאישיותם הסולידית. רבים מהם הפכו אחר כך לאנשי-תקשורת ידו-עים, וזה באמת חלק מההשיטה שיש לי על גילויים.

זה לא פשוט לגדל דור של עיתונאים. אני חושב שאני ואורי אבנרי עובדים באותה שיטה. גם הוא בוחר אנשים על-פי אותה דרך. אורי ואני מוכינים לשבת הרבה מאוד שעות עם הבחירה, וזהו אחת ההיש-קות הטובות ביותר — לשבת, להעיר, והוי צורה של קשר, וכולם שמחים על זה. התוצאות לא איתרו לבוא, גלי צה"ל בעידן הטלוויזיה הפכה לתחנת-שידור חשובה מאוד. הויפה שבזה, שיה קרה למרות שהגדלנו את כמות המלל, למרות האמ-ביציה ללכת על המכונה-המשותף הנמוך, בזמנו נתנו את עונגן בהמשכים, ערכנו

ליבני עם לוי אשכול. עבדתי בשיטת ספיר: עוד עז עוד בית.

ליבני בין מררכי נאור וש"י עגנון. חשבתי להפוך את התחנה לחדשנית, אמביציונית.

היום אומר ליבני: המעניין הוא שהם כמו כמעט בכל הדברים, אך היינו על סכונים. פשוט היו בינינו הבדלי כימיה. אנחנו אנשים מאוד שונים, אנשים מס-כימים בכל דבר, אך קיים ביניהם שוני מוחלט — וזו היתה בעיה. למרות הרוגז ההדדי, היתה בינינו הערכה הדדית. יצחק ליבני במיכניסי-התעמלות, בי-נופיה ויחף, יושב בחדר-עבודתו. לידו כורסת-עור, על השולחן המיקסרת. בנו הקטן, רמי, מראה לנו את אוסף הבר-לים והמטבעות שלו. בחדר הסמוך יונתן לוס השתיים, שוכב חולה. אתי מפרנסת את המשפחה, ליבני קורא ספרים. חיים משונעים.

מתי פיקדת עז "גלי צה"ל"? אחרי מילחמת ששת הימים ועד אחרי מילחמת יום-הכיפורים. איזו מק תחנה קיבלת לי ידיך ? קטנה מאוד. בסך הכל שידרה התחנה חמש שעות ביום. מתוך אולפן אחד, שגם הקליט, גם שידר וגם ביטל. ביחד עם הסכנאים האזרחים עבדו בגל"צ אולי 20 איש. נוסף לכך היו כמה שריי-לאנס.

ליבני עם הוריו ואחותו. גידלתי דור של עיתונאים.

ניסויים למחזות של מונדי. השוינו בין שתי יצירות של אי"ב יהושע, ערכנו ניסוי לשלבן ליצירה אחת. כל זה התאים לרשת ארץ, והנה, למרות-זאת, האזנה כל הזמן עלתה, האזנה של מאות אלפים. האזנה סימפטית, חיובית, של כל שיכבות הצי-בור.

למרות שבצבא היו אנשים, שהמשיכו להתנגד לקיומה של גלי צה"ל, ולא היו מרוצים מהתחנה, הם לא יכלו לעמוד נגד המיספר ההולך ורב של המאזינים.

מי התנגד, למרות ההצלחה, בגלי צה"ל ?

סגן קצין חינוך-ראשי, שייקה תדמור, שבמשך זמן מסוים היה מנהל הטלוויזיה. הוא פירסם מיסמך, שבו תבע להפוך את גל"צ לתחנה שכולה צבאית. אני התנגדתי בכל תוקף. דדי, שהיה רמטכ"ל, העלה כל הזמן טענות נגד כך שתחנה צבאית עוסקת בפוליטיקה. הוא לא צדק ? הרי תחנה צבאית צריכה לשרת את האינטר-סים של הצבא, לשם כך היא קיימת.

תחנה צבאית צריכה למלא את האינטרס של הצבא בכך, שתגיע להרבה מאזינים. במיסגרת הוויכוחים שהיו לי, הייתי תמיד אומר: מה חשובות התיאוריות. הצלחת התחנה היא המסר של עצמה! אמרתי, שחשוב שהתחנה תהיה צבאית במובן זה, שהחילים יהיו מבסוטים מהתחנה, וסקר שנערך הוכיח שרוב החיילים מקשיבים רק לתחנה הצבאית.

כאשר היתה המפקדה, היו אי-הנבילות שהוטלו על גל"צ על-ידי הרמטכ"ל או שר-הביטחון? הצבא, כאמור, היה חלק גדול מהזמן לא מרוצה ממה שקורה. אבל בפועל, לא היה לזה ביטוי, תמיד היו מזמינים אותי אחרי מעשה ודורשים הבהרות.

היתה תקופה, שבה דרשו רשימת מרואי-ינים צפיה. נתתי להם, והם לא פסלו. ואם פסלו — בדרך-כלל שיכנעתי אותם לבטל את הפסילה.

אורי אבנרי סיפר לי, כי בזמנך היה מזרחים בגלי צה"ל, ובמעט ממנו להתראיין או להביע דיעותיו.

הוא אחד משני מקרים. מיקרה שני הוא דן טבאמוץ. דן טבאמוץ היה מיקרה שנקראה על טעם ועל ריח עם איציק ברנר. שהיתה משודרת ביום שישי בערב. דיון, שהיה או שר-הביטחון, לא היתה מרוצה מכיוון שדן התקייף אותו בעניין ארכיאולוגיה. הוא אסר עלי להעסיק את דן, ואני התע-למתי ממנו. אמרתי: "אחשוב על זה". דן המשיך עוד שנה. דיון לא עורר עניין, אך בתום שנה קרא לי אליו שוב, והעלה את הנושא. אמרתי לו מה שהיה לי לומר, ובוה נגמר העניין.

כל סיפור דיון ובן-אמוץ היה ידוע, זה לא היה סוד. אמרתי לדיון שאני לא מחכוך להוריד את דן. והוספתי: או מה, בגלל זה תפטר אותי? או תפטר אותי? דיון אמר לא: "לא, אפטר, אבל אתן לך הזראה בכתב". ההוראה לא הגיעה מעולם. אחרי איזה ארבע-חמש שנים ירדה הי-חוכנית, דן טען עד היום שלא עמתי בלחצים של דיון, זה לא נכון, אבל אם הוא חושב כך שיחשוב.

ומה עם אבנרי — גם אותו הורה דיון להחרים ? לא, בכלל לא. אני לא זוכר שדין אמר